

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 29 juli 2011 in zaak
nrs. 11/20247 en 11/20245 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 juli 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 augustus 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als grieven I, II en III is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. Ingevolge artikel 3, vierde lid, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt voor de toepassing van de Terugkeerrichtlijn onder "terugkeerbesluit" verstaan: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Ingevolge artikel 6, eerste lid, vaardigen de lidstaten, onverminderd de in de leden twee tot en met vijf vermelde uitzonderingen, een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

Ingevolge het vierde lid kunnen lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van

toestemming tot legaal verblijf.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, voor zover thans van belang, wordt in een terugkeerbesluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in het vierde lid bedoelde uitzonderingen.

Ingevolge het vierde lid kunnen de lidstaten, indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus is afgewezen, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Ingevolge artikel 20, eerste lid, voor zover thans van belang, doen de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk 24 december 2010 aan deze richtlijn te voldoen.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, heeft de vreemdeling in Nederland rechtmatig verblijf in afwachting van de beslissing op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 28, terwijl bij of krachtens deze wet dan wel op grond van een rechterlijke beslissing uitzetting van de aanvrager achterwege dient te blijven totdat op de aanvraag is beslist.

Ingevolge artikel 61, eerste lid, dient de vreemdeling die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft Nederland uit eigen beweging te verlaten binnen de in artikel 62 bepaalde termijn.

Ingevolge artikel 62, eerste lid, zoals dat luidde ten tijde van belang, dient de vreemdeling, nadat zijn rechtmatig verblijf is geëindigd, Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten.

Ingevolge het derde lid, aanhef en onder b, zoals dat luidde ten tijde van belang, dient, in afwijking van het eerste lid, de vreemdeling die onmiddellijk voorafgaand aan zijn binnenkomst in Nederland geen rechtmatig verblijf heeft gehad Nederland onmiddellijk te verlaten.

2.3. De voorzieningenrechter is in de aangevallen uitspraak tot het oordeel gekomen dat het besluit van 19 juni 2011 niet als terugkeerbesluit kan worden aangemerkt. Daartoe heeft hij overwogen dat reeds eerder, op 3 juni 2011, ten aanzien van de vreemdeling een terugkeerbesluit is uitgevaardigd. Nu de vreemdeling door indiening van zijn asielaanvraag op 11 juni 2011 rechtmatig verblijf heeft gekregen, als bedoeld artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000, moet, gelet op artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, ervan worden uitgegaan dat de werking van het op 3 juni 2011 uitgevaardigde terugkeerbesluit is opgeschort en door het afwijzende besluit van 19 juni 2011 weer is gaan herleven. De enkele omstandigheid dat in het besluit van 19 juni 2011 is vermeld dat dat besluit tevens als terugkeerbesluit moet worden aangemerkt, betekent volgens de voorzieningenrechter dan ook niet dat met dat besluit opnieuw een terugkeerbesluit is uitgevaardigd. Voorts heeft de voorzieningenrechter overwogen dat, zover de vreemdeling heeft aangevoerd dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, hij dit in een bezwaarschrift tegen het terugkeerbesluit van 3 juni 2011 aan de orde had moeten stellen. In deze procedure kan de in laatstgenoemd besluit

neergelegde vertrektermijn van nul dagen niet worden aangevochten, aldus de voorzieningenrechter.

2.4. In grief IV betoogt de vreemdeling, zakelijk weergegeven, dat de voorzieningenrechter, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat van opschorting van de werking van het eerdere, op 3 juni 2011 ten aanzien van hem uitgevaardigde terugkeerbesluit geenszins is gebleken. De voorzieningenrechter is er volgens de vreemdeling dan ook ten onrechte aan voorbij gegaan dat bij de afwijzing van zijn asielaanvraag op 19 juni 2011 opnieuw een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, waarbij hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek, als bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn, is toegekend.

2.4.1. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen kan een particulier indien een richtlijn, na afloop van de implementatieperiode, niet, niet tijdig of onjuist is geïmplementeerd, een rechtstreeks beroep doen op de bepalingen van die richtlijn die onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn geformuleerd (arrest van 19 januari 1982 in zaak 8/81, Becker, www.eur-lex.europa.eu).

Niet in geschil is dat de Nederlandse wetgever de Terugkeerrichtlijn ten tijde van het besluit van 19 juni 2011 niet had geïmplementeerd. De artikelen 3, vierde lid, 6, eerste lid, en 7, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn zijn onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig geformuleerd, zodat de vreemdeling zich met ingang van 25 december 2010 rechtstreeks op deze bepalingen kon beroepen.

2.4.2. Anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, brengt de omstandigheid dat ten aanzien van de vreemdeling reeds op 3 juni 2011 een terugkeerbesluit is uitgevaardigd niet met zich dat het besluit van 19 juni 2011 niet als terugkeerbesluit kan worden aangemerkt. De voorzieningenrechter heeft onderkend dat de vreemdeling door indiening van zijn asielaanvraag op 11 juni 2011 rechtmatig verblijf heeft gekregen, als bedoeld artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Hij heeft daaraan evenwel ten onrechte de conclusie verbonden dat, gelet op artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, ervan moet worden uitgegaan dat de werking van het op 3 juni 2011 uitgevaardigde terugkeerbesluit is opgeschort gedurende de periode van rechtmatig verblijf dat de vreemdeling dat in afwachting van de beslissing op die aanvraag had.

2.4.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 12 april 2012 in zaak nr. 201102602/1/V2; www.raadvanstate.nl) volgt uit artikel 3, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn dat met het uitvaardigen van een terugkeerbesluit in de eerste plaats wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en dat vervolgens tot het opleggen van een terugkeerverplichting binnen een daartoe, overeenkomstig artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, gestelde termijn kan worden overgegaan. Nu de vreemdeling als gevolg van het indienen van zijn asielaanvraag op 11 juni 2011 rechtmatig verblijf heeft gekregen, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000, was de minister gehouden bij de afwijzing van die aanvraag opnieuw vast te stellen dat het rechtmatig verblijf, dat de vreemdeling in afwachting van de beslissing op die

aanvraag had, was geëindigd. De voorzieningenrechter heeft dit niet onderkend.

2.4.4. In het besluit van 19 juni 2011, waarbij de op 11 juni 2011 door de vreemdeling ingediende aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen is afgewezen, is onder het kopje "Rechtsgevolgen van deze beschikking" vermeld, voor zover thans van belang, dat de afwijzing van de aanvraag de rechtsgevolgen heeft, opgesomd in artikel 45 van de Vw 2000, hetgeen onder meer inhoudt dat de vreemdeling na bekendmaking van de beschikking niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. Voorts is daar vermeld dat het besluit tevens wordt aangemerkt als terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn en dat op grond van artikel 62 van de Vw 2000 de vertrektermijn in het kader van het belang van de uitzetting wordt verkort tot nul dagen, hetgeen betekent dat de vreemdeling Nederland onmiddellijk dient te verlaten. Ten slotte is vermeld dat uit artikel 82 van de Vw 2000 volgt dat, indien de vreemdeling beroep instelt tegen het besluit, de genoemde rechtsgevolgen niet worden opgeschort.

Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100493/1/V3 (www.raadvanstate.nl), is in de meeromvattende beschikking de door de Terugkeerrichtlijn vereiste administratieve vaststelling verrat dat het verblijf van de derdelander onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is binnen de daarvoor vastgestelde termijn. Hetgeen in het besluit van 19 juni 2011 onder het kopje "Rechtsgevolgen van deze beschikking" is vermeld, moet aldus worden opgevat dat bij dat besluit is vastgesteld dat het rechtmatig verblijf van de vreemdeling hier te lande is geëindigd en dat hem te kennen is gegeven dat hij Nederland onmiddellijk dient te verlaten. Door te overwegen dat, voor zover de vreemdeling heeft aangevoerd dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, hij dit in een bezwaarschrift tegen het terugkeerbesluit van 3 juni 2011 aan de orde had moeten stellen, heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat in deze procedure ter beoordeling staat of de bij het besluit van 19 juni 2011 ten aanzien van de vreemdeling vastgestelde vertrektermijn van nul dagen in overeenstemming is met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

2.4.5. De minister heeft zich ter zitting bij de rechtbank - subsidiair - op het standpunt gesteld dat uit artikel 62, derde lid, van de Vw 2000, zoals dat luidde ten tijde van belang, voor de vreemdeling een vertrektermijn van nul dagen voortvloeit, nu nimmer sprake is geweest van rechtmatig verblijf. De Afdeling begrijpt dit betoog aldus dat de vreemdeling onmiddellijk voorafgaand aan zijn binnenkomst in Nederland geen rechtmatig verblijf heeft gehad en dat de in het besluit van 19 juni 2011 vervatte kennisgeving dat de vreemdeling Nederland onmiddellijk dient te verlaten, is gestoeld op het bepaalde in artikel 62, derde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

2.4.6. De minister heeft evenwel niet op grond van de door hem gestelde omstandigheid dat de vreemdeling onmiddellijk voorafgaand aan zijn binnenkomst in Nederland geen rechtmatig verblijf heeft gehad, de vertrektermijn op nul dagen kunnen stellen. Het enkele gegeven dat een vreemdeling onder de in artikel 62, derde lid, aanhef en onder b, van de

Vw 2000 bedoelde categorie van vreemdelingen valt, geeft geen antwoord op de vraag of ten aanzien van hem een van de in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn genoemde uitzonderingen zich voordoet op grond waarvan van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek kan worden afgezien. Nu de door de minister gestelde omstandigheid dat de vreemdeling onmiddellijk voorafgaand aan zijn binnenkomst in Nederland geen rechtmatig verblijf heeft gehad niet te herleiden is tot een van de uitzonderingen, genoemd in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, heeft hij niet onder verwijzing naar artikel 62, derde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 de vertrektermijn van de vreemdeling op nul dagen kunnen stellen. Het in het besluit van 19 juni 2011 vervatte terugkeerbesluit is, gelet op het voorgaande, in strijd met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de voorzieningenrechter het beroep gericht tegen het in het besluit van 19 juni 2011 vervatte terugkeerbesluit ongegrond heeft verklaard. De aangevallen uitspraak dient voor het overige te worden bevestigd. Gelet op het vorenoverwogene zal de Afdeling, doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, het door de vreemdeling ingestelde beroep, voor zover gericht tegen dat terugkeerbesluit, gegrond verklaren en het besluit van 19 juni 2011 in zoverre vernietigen.

2.6. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 29 juli 2011 in zaak nr. 11/20245, voor zover de voorzieningenrechter het beroep, gericht tegen het in het besluit van 19 juni 2011 vervatte terugkeerbesluit, ongegrond heeft verklaard;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep in zoverre gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister voor Immigratie en Asiel van 19 juni 2011, kenmerk 0704.06.0139, voor zover dat ziet op het terugkeerbesluit;
- V. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Klinkers, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

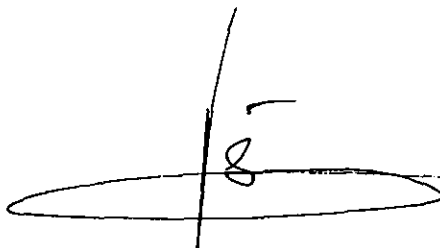
w.g. Klinkers
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 augustus 2012

549.

Verzonden: 8 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line crosses the middle of the oval. To the right of the vertical line, there is a small, stylized 'S' or '8' shape. A short horizontal line segment is drawn above the vertical line, pointing towards the right.

mr. H.H.C. Visser